

že obžalovaný věc oznámí opominul úmyslně. Rozsudek si ani neuvědomuje, že obecní starosta, jemuž se oznamuje zločin, a jenž úmyslně věc zatajuje, by zpravidla jednal v úmyslu, aby způsobil škodu při nejmenším státu v jeho právu na vykonávání spravedlnosti, a že by pak podlehl trestní sankci pro zneužití úřední moci podle § 101 tr. z. (viz Finger, Strafrecht I., str. 566).

Z toho, co předesláno, vysvítá, že rozsudek je stížen zmatkem čís. 9 a) stížností právem uplatňovaným a ježto pro nedostatek skutkových zjištění potřebných pro správné právní posouzení nelze se vyhnouti opětnému probrání věci u soudu nalézacího, bylo zmateční stížnosti, jejímiž ostatními vývody netřeba se zabývat, za předpokladů § 5 zák. čís. 3/78 ř. z. vyhověti již v sedění neveřejném a uznati, jak se stalo.

Čís. 5400.

Úředníci okresních nemocenských pojišťoven požívají ve své úřední činnosti ochrany § 68 (§ 312) tr. zák.

(Rozh. ze dne 12. října 1935, Zm II 376/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 28. června 1935, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem veřejného násilí podle § 85 b) tr. z. a přestupkem podle § 312 tr. z..

Z d ů v o d ů :

Rozsudek zjišťuje v rozhodovacích důvodech, že obžalovaná poškodila dne 27. listopadu 1933 v Brně cizí majetek, a to přepážkové okénko v budově okresní nemocenské pojišťovny, tím způsobem, že do něho ve zlosti pěstí uhodila, a to tak, že je rozbila a střepiny skla se rozlily, zjišťuje dále, že úředník okresní nemocenské pojišťovny v Brně J. V., jenž byl tehdy v úřadovně ve vzdálenosti jen asi 1/2 m od zmíněného okénka a byl střepinami skla z rozbitého okénka pocházejícími zasažen, nebyl jimi sice zraněn, ale mohl býti jimi zraněn, t. j. že z uvedeného poškození cizího majetku mohlo vzejíti nebezpečství pro zdraví nebo tělesnou bezpečnost jmenovaného úředníka, a zaujímá dále podle rozhodovacích důvodů stanovisko, že obžalovaná rozbila ono okénko úmyslně, nikoli tedy snad z nedbalosti nebo jen náhodou, a že si musila býti vědoma (t. j. že si byla vědoma), že její skutek může míti v zápětí zranění J. V., t. j. že si byla vědoma toho, že ze zmíněného úmyslného poškození cizího majetku, jež obžalovaná, jak rozsudek patrně předpokládá, přivodila vědomě bezprávně, může vzejíti nebezpečí pro zdraví nebo tělesnou bezpečnost jmenovaného úředníka.

Námítka stížností s hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281, č. 9 a) tr. ř. uplatňovaná, že obžalovaná neměla úmyslu ohrožovati zdraví nebo tělesnou bezpečnost J. V., je právně bezpodstatná, neboť ke skutkové

podstatě zločinu podle § 85 b) tr. z. se nevyžaduje, aby úmysl pachatelův směřoval přímo ke způsobení některého z nebezpečství v posléze citovaném ustanovení zákona uvedených, nýbrž stačí, když pachatel poškodivší úmyslně a vědomě bezprávně cizí majetek, byl si při páchání činu vědom, že z jeho skutku může nastati některé z oněch nebezpečství (rozh. čís. 3572 a j. Sb. nejv. s.).

Pokud jde o výrok rozsudku odsuzující obžalovanou pro přešupek podle § 312 tr. z., spáchaný při téže příležitosti na J. V., namítá stížnost, a to zřejmě s hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281, č. 9 a) tr. ř., »že se tu nejedná o osobu v § 68 tr. z. jmenovanou a že J. V. nebyl ve službě, která poskytuje výsady § 68 tr. z.«.

Uváží-li se, že stížnost skutkové zjištění rozsudkové, že J. V. je úředníkem okresní nemocenské pojišťovny v Brně, nenapadá a též nenamítá, že V. nekonal v době činu službu jako úředník zmíněné pojišťovny, je zřejmo, že stížnost chce svou námitkou vyjádřiti, že úředníci okresních nemocenských pojišťoven nepoživají ve své úřední činnosti ochrany § 68 tr. z. a v důsledku toho ani ochrany § 312 tr. z.

Tento právní názor stížnosti je mylný. Odstavec 2 § 68 zák. ze dne 9. října 1924, čís. 221 Sb. z. a n., ve znění zákona ze dne 8. listopadu 1928, čís. 184 Sb. z. a n., ustanovuje výslovně: »Úředníci nemocenských pojišťoven mají ve své úřední činnosti povinnosti úředníků veřejných, stanovené v zákoně trestním, poživají však také ochrany jako úředníci veřejní.« Že okresní nemocenské pojišťovny spadají pod pojem nemocenských pojišťoven ve smyslu citovaného zákona z roku 1924 ve znění zmíněného zákona z roku 1928, je zcela nepochybné. V tomto směru stačí poukázati k §§ 23 a 24 zák. ze dne 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n., ve znění citovaného zákona z roku 1928 (příloha k vyhlášce ministra sociální péče ze dne 17. listopadu 1928, č. 185 Sb. z. a n.; srov. též nezměněné znění těchto předpisů podle přílohy k vyhlášce ministra sociální péče ze dne 25. července 1934, č. 189 Sb. z. a n.). Za tohoto stavu věci dlužno pokládati za zcela nepochybné, že úředníci okresních nemocenských pojišťoven poživají ve své úřední činnosti ochrany § 68 tr. z. a v důsledku toho též ochrany § 312 tr. z.; neboť citovaným ustanovením 2. odst. § 68 zmíněného zákona jsou ve své úřední činnosti na roveň postaveni úředníkům veřejným, t. j. úředníkům úřadů státních a obecních v § 68 tr. z. výslovně uvedeným.

Čís. 5401.

Obžalovaný, zproštěný obžaloby proto, že se mu podařil důkaz omluvitelného omylu (§ 6, odst. 2, písm. b) zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n.), jest oprávněn domáhati se zmateční stížností, aby jeho zproštění bylo založeno na provedeném důkazu pravdy (§ 6, odst. 2, písm. a) cit. zák.).

Pisatel, referující v tisku o průběhu spolkové schůze, na níž byly částí přítomných předneseny o soukromém žalobci skutečnosti zakládající skutkovou podstatu pomluvy, odpovídá za závadnou zprávu jako